

Sprookje

Een oude schommelstoel, in stukken omdat de lijm de jaren niet heeft doorstaan. Een zachte wikkeldoek, nooit gebruikt, alleen om tranen te deppen. Een zak vol kinderklere, door een voortvarende vriendin verzameld, voor het geval dat ooit... Een voorleesboek en nog een voorleesboek en nog een voorleesboek. Vol stof. Spullen in een donkere hoek van de zolder die ik zelden betreed, maar die ik niet kan weggoeien. En dan... belt pleegzorg. En zegt; we weten dat jullie op de wachtlijst staan voor een kindje tot vijf jaar, maar, (en denk hier maar even goed over na) staan jullie ook open voor het opvangen van een baby?

„ Droom ik? Jeroen weet jij dat ook, van die baby?

Een baby? Voor de vorm bellen we pas een dag later ons antwoord door, maar in werkelijkheid hebben we er maar een nanoseconde over hoeven denken. Kan dit echt waar zijn?

Er volgen bezoeken, voogd en begeleiders over de vloer, het verhaal compleet. Willen we het nog steeds? Natuurlijk. Begrijpen we wel dat dit niet 'onze' baby wordt, dat hij altijd zijn eigen ouders blijft houden? Wat maakt dat uit, als we maar voor hem mogen zorgen en liefde mogen geven. Er volgen weken van wachten en regelen. Af en toe versteent mijn maag en denk ik: ik heb het allemaal gedroomd. Dan vraag ik Jeroen; weet jij dat ook, van die baby? Dan moet hij lachen, want deze baby is geen droom.

De kleine jongen verblijft op dat moment in een crisispleeggezin, twee keer bezoeken we hem daar. We zijn op slag verliefd. Uit de krochten van mijn geheugen komen ze

terug, alle plannen die ik had toen ik nog dacht dat we zwanger zouden worden. Diep weggestopte wensen over hoe ik een kindje zou willen opvoeden en verzorgen. Archeoloog van mijn eigen brein.

Ik tel de dagen tot hij bij ons mag komen wonen, ook omdat ik het dan pas echt geloof. Ik verwacht elk moment de onheilstijding. Dat het tóch niet doorgaat.

En dan is het ineens zaterdag en staan de crisispleegouders voor onze deur, mét onze pleegzoon. Hun ervaring loodst ons door de overdracht. We drinken koffie, we pakken een grote tas met kleertjes en knuffels uit, bekijken belangrijke papieren en een paar kleine aandenkens. Tonen nog even trots onze babykamer, krijgen een lijstje met de tijden waarop hij gevoed moet worden en dan is het tijd om afscheid te nemen. We geven een grote doos chocola mee, wat een vrij karige ruil is als iemand je een baby komt brengen (hoewel er ook *Ferrero Rocher* in zat). En dan gaan ze. En blijft hij.

Die avond zit ik in een gelijmde schommelstoel, met de baby gewikkeld in een witte zachte doek. Ik pak een voorleesboek, ontdaan van stof. Het lange wachten is voorbij.

» Geertje (39) woont samen met haar vriend. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervaringsdeskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

Reageren?
geertje.claessen@delimburger.nl

